

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Άλβέρτος άρχισε νά τρέμη... Έπρόκειτο τάχα νά του άποκαλυφθή τώρα όλη ή αλήθεια;

Γλίστρησε κατά μήκος του τοίχου, κοντά στό φράχτη. Η στέγη του σταύλου καιγόταν κ' ή φλόγες άνεβαίναν όλοϊσιες πρós τον ούρανó, κόκκινες στή θάσι τους και καταλήγοντας σ' ένα καπνό λευκό πού σχημάτιζε ένα πυκνό σύννεφο πάνω άπ' τό σπίτι, πρós τό όποιο έτρεξε λαχανιασμένος.

Ο Άλβέρτος χτύπησε την πόρτα και μιά φωνή τον ρώτησε άπό μέσα:

— Ποιός είνε;

— Ο Άλβέρτος. Άνοιχτε μου.

Η πόρτα μισάνοιξε.

Ξαφνιάστηκε βλέποντας τον Ζουλιέν, κατάχλωμο, όρθιο κοντά στό τζάκι κι' έπειτα τον Νευράκ, ό ύποίος τον ρώτησε:

— Ποϋ είσαστε;

— Έψαχνα νά σάς θρω.

— Ήταν τρέλλα αυτό πού κάνατε.

— Δέν μετανωδ. Είδα κάποιον πού κρυβόταν έξω στό δρόμο...

— Ποιόν; τον ρώτησε ό άστυνομικός.

— Δέν ξέρω, μά, καθώς άπομακρυνόταν στό δρόμο, αυτός ό άνθρωπος έβγαλε ένα μούγκρισμα όμοιο μ' εκείνο πού άκούσαμε μαζί πρós δύο ώρων.

— Ήταν λοιπόν ό Συρζέρ;

— Δέν ξέρω.

— Θέλω νά τό μάθω. Πάω νά δω.

— Σάς άκολουθω, είπεν ό Άλβέρτος.

Ο άστυνομικός μισάνοιξε την πόρτα και είπεν στον Ζουλιέν:

— Κύριε Σαλθαίρ, άν δέν κινηθήτε άπό δω δέν θα συμβή τίποτε.

— Κι' άν ή φωτιά έπεκταθή και στό σπίτι;

— Όχι ύπάρχει άπόστασις πέντε μέτρων μεταξύ του τοίχου του σταύλου και του τοίχου του σπιτιού, και δέν φυσάει καθόλου άέρας.

Και ό άστυνομικός βγήκε έξω, άκολουθούμενος άπό τον Άλβέρτο. Μόλις έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, είπεν στον νέο:

— Κάνετε άσχημα νάρθητε μαζί μου.

Ο Άλβέρτος δέν άπόντησε.

Σέ λίγο ό άστυνομικός τον ρώτησε:

— Ο άνθρωπος πού είδατε έτρεχε;

— Όχι, τραβιότανε πίσω θήμα πρós θήμα.

— Θα κάνουμε τώρα μιά μεγάλη στροφή για νά τον άποφύγουμε.

— Και πού λογαριάζετε νά τον συλλάβετε;

— Όχι έδω. Θέλω νά βεβαιωθω έν πρώτοις ότι δέν γελαστήκατε ως πρós την ταυτότητά του.

— Και πώς θα βεβαιωθήτε γι' αυτό; ρώτησε ό Άλβέρτος.

— Πηγαίνοντας στό σπίτι του, άπάντησε ό άστυνομικός.

Άν τό σπίτι είνε έρημο, θαχουμε μιά άπόδειξι και, στήν άνάγκη, θα περιμένουμε την έπιστροφή του...

Διέσχισαν τον κήπο, έπειτα άπομακρύνθηκαν άπ' τό δρόμο και τράβηξαν πρós τά χωράφια.

Όταν προχώρησαν καμμιά τρακοσαριά μέτρα, στάθηκαν μιά στιγμή κι' άφογκράστηκαν. Όλα ήσαν σιωπηλά. Πίσω τους ή πυρκαϊά σχημάτιζε μιά έστια, περιωρισμένη πειά, άπ'

όπου ξεπετιόντουσαν μικρές φλόγες.

Προχώρησαν τότε πρós τό δρόμο κι' άρχισαν νά διευθύνονται γρήγορα στό δάσος.

— Πρέπει νά μάθω! είπεν ό Νευράκ. Θα προτιμούσα άστόσο νά μείνετε με τό θείο σας.

— Γιατί;

— Γιατί τρέχουμε κατ' ευθείαν πρós ένα σίγουρο κίνδυνο, αυτή τη φορά. Έκτός πειά άν πέσατε θύμα παραισθήσεως κι' ό Συρζέρ δέν έγκατέλειψε καθόλου την κατοικία του. Πάντως, θα μάθουμε...

Φαινόταν στον Άλβέρτο πώς ό σύντροφός του ήθελε νά κινή θάρρος, νά πείση τον έαυτό του ότι έπρεπε νά δράση.

Έτρεχε σχεδόν και του έλεγε:

— Άν δέν άπατηθήκατε, πρέπει νά φτάσουμε πρώτοι εκεί κάτω.

Κάθε τόσο σταματοϋσαν κι' άφογκραζόντουσαν μέσα στή νύχτα. Έφτασαν τέλος στήν κορυφή του Γυμνού Βράχου κι' άρχισαν νά κατεβαίνουν πρós τό Μοντουρσί.

Καθώς πλησίαζαν στό σπίτι του Συρζέρ, ό Άλβέρτος είπεν στον Νευράκ:

— Δέν μπορω νά έξηγήσω για ποιό λόγο ό Συρζέρ, άν είν' αυτός ό ένοχος, τά κάνει όλ' αυτά...

— Τα συλλογίστηκα κι' έγω όλ' αυτά, όταν μ' άφήσατε και δέν είμαι ίσως της γνώμης σας...

— Δέν μάς γνωρίζει καν...

— Αυτό δέν έχει σημασία. Άν πιστέψω όσα μου είπατε γι' αυτόν... Μά άς σωπάσουμε... Φτάσαμε!... Μην ξεχνάτε ότι πρόκειται ίσως νά παίξουμε με τη ζωή μας... Άφήστε με νά περάσω πρώτος... Ξέρω τώρα τό δρόμο...

Ο άστυνομικός, άντι νά διευθυνθή πρós την κατοικία του Συρζέρ, έξακολουθούσε νά προχωρή στον κατηφορικό δρόμο.

— Άς κάνουμε πρώτα ένα γϋρο πρós τό μέρος του σταύλου. Με τον παραμικρό κίνδυνο, μιμηθήτε με... Ριχτήτε κάτω και μη σηκωθήτε πριν άπό μένα.

Βρισκόντουσαν τώρα σέ δυό μέτρων άπόστασι άπ' τό σταύλο και ό Νευράκ είχε σταθή.

— Μείνετε έδω, είπεν ό άστυνομικός.

Και διευθύνθηκε πρós την πόρτα του σταύλου, την όποια προσπάθησε ν' άνοιξη.

Μά εκείνη άντιστεκόταν.

— Την ξανάκλεισε! είπεν με σιγανή φωνή. "Η...

Στάθηκε. Τό άλογο μέσα τραβούσε την άλυσίδα του.

Ξαναγύρισε πρós τον Άλβέρτο και του είπεν:

— Ο Συρζέρ μάς παρακολούθησε πεζός ή θρίσκεται ακόμα έδω.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Πρέπει νά μάθω... Κάμετε μερικά θήματα πίσω και κρυφτήτε πίσω άπ' αυτό τό δέντρο.

Ο Άλβέρτος υπάκουσε, έπειτα ό Νευράκ ξαναγύρισε κοντά στό σταύλο και προσπάθησε πάλι ν' άνοιξη την πόρτα.

Τό άποτέλεσμα ήταν ν' άρχιση τό άλογο νά χτυπάη τά πόδια του και νά τραβάη δυνατά την άλυσίδα του.

Ο άστυνομικός ώστόσο έπέμεινε, χτύπησε με τη γροθιά του την πόρτα και ξαναγύρισε κοντά στον Άλβέρτο, ό όποιός δέν καταλάβαινε τίποτε.

Η στιγμές περνούσαν, καθώς κύτταζαν τό σιωπηλό σπίτι πού ύψωνόταν μπροστά τους.

Έξαφνα, μακρυά, στό δάσος, ένα πυροβολισμός άκούστηκε μέσα στή σιγαλιά της νύχτας.

— Πυροβόλησαν; ρώτησε ό Άλβέρτος άνήσυχος.

— Έτσι φαίνεται. Μά δέν είμαι βέβαιος. Έκείνο για τό όποιο είμαι βέβαιος είνε ότι δέν γελαστήκατε, κύριε Σαλ-

βαίρ. "Ο άνθρωπός μας δεν είν' ἐδῶ. Ἐλάτε νὰ βεβαιωθῶμε ἀκριβῶς.

Καί, παίρνοντας τὴν ἀπόφασί τους, διευθύνθηκαν πρὸς τὸ σπίτι.

— Ξέρετε, ρώτησε, ποιά εἶνε τὰ δωμάτια πού βλέπουν πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος;

— Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησε ὁ Ἀλβέρτος, ὅτι αὐτὸ τὸ παράθυρο ἀριστερὰ εἶνε τοῦ σαλονιοῦ. "Ὅσο γι' αὐτὸ δεξιὰ, δὲν ξέρω... Δὲν μῆκα παρὰ μόνον τὸν προθάλαμο καὶ τὸ σαλόνι.

Ὁ Νεϋράκ πλησίασε στὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ καὶ προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὰ παντζούρια του, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἐπειτα, τάβαλε μὲ τὰ παντζούρια τοῦ γειτονικοῦ παραθύρου, μὰ κι' αὐτὰ ἦσαν κλεισμένα καλά.

— "Ὅλα εἶνε καλά κλεισμένα, εἶπε. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκολο.

— Θέλετε νὰ μῆτε μέσα στὸ σπίτι; ρώτησε ὁ Ἀλβέρτος.

— Ναί, ἀφοῦ μοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία, δὲν θὰ συγχωροῦσα τὸν ἑαυτό μου ἂν τὴν ἀφήνα νὰ μοῦ ξεφύγῃ.

Ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τοὺς φόβους του καὶ ρώτησε:

— Κι' ἂν ὁ Συρζέρ θρῖσκεται μέσα;

— Θὰ ξαφνιαζόμουν πολὺ. Ὁ θόρυβος πού ἔκανα προηγουμένως θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχη ξυπνήσει καὶ θάρχόταν νὰ δῆ τί συμβαίνει, ὅπως ἔκανε καὶ πρὸ δύο ὥρων.

— Μπορεῖ νὰ εἶνε κρυμμένος, νὰ μᾶς παραμονεύῃ;

— Κι' αὐτὸ ἐνδεχόμενο, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς. Σᾶς εἶπα ὅτι διατρέχουμε σοβαρὸ κίνδυνο.

Παρέκαμψαν τὸ σπίτι κι' ὁ Νεϋράκ στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Ἐβγαλε ἕνα μάτσο κλειδιά ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μὰ χωρὶς ἐπιτυχία.

— Τὸ φανταζόμουν αὐτὸ, εἶπεν ὁ Νεϋράκ. Ἐχει κλειδωνιὰ ἀσφαλείας... Ἄς δοῦμε ἀπὸ ποῦ θὰ μπορέσουμε νὰ μποῦμε.

Κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρὰ, τὸ σπίτι εἶχε δυὸ παράθυρα, ὅπως κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὰ κι' ἀπὸ δῶ τὰ παντζούρια ἦσαν κλειστά. Ὡστόσο τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν κάπως χαλαρωμένο.

— Ἀπὸ δῶ πρέπει νὰ μποῦμε, εἶπεν ὁ Νεϋράκ.

Ἐβαλε ἕνα γάντζο μὲσ' ἀπὸ τὰ παντζούρια καὶ φωτίζοντας μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ τοῦ λαμπτήρα, κατῶρθωσε, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Ἐπειτα ἔκοψε γρήγορα τὸ γυαλί καὶ τὸ παράθυρο ἀνοίξε.

Τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος τοὺς ἔδειξε ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ἄθλια ἐπιπλωμένο, μ' ἕνα γραφεῖο, μὲ μιὰ ἐταζέρα καὶ μερικὲς καρέκλες.

Ὁ Νεϋράκ, κρατώντας τὸ περιστροφὸ του, μῆκε μέσα καὶ ὁ Ἀλβέρτος τὸν ἀκολούθησε.

Μπροστὰ τους ἦταν μιὰ πόρτα πού ὁ ἐπιθεωρητὴς τὴν ἀνοίξε. Ἐβγαξε σ' ἕνα στενὸ διάδρομο, στὸν ὁποῖο προχώρησαν μὲ προφύλαξι.

— Ἡ πόρτα πού βλέπετε μπροστὰ σας, εἶπε τότε ὁ Ἀλβέρτος, εἶνε τοῦ σαλονιοῦ. Ὁ προθάλαμος εἶνε ἐδῶ, ἀριστερὰ.

Ὁ Νεϋράκ μῆκε μέσα στὸ σαλόνι, ἀκολουθούμενος πάντα ἀπὸ τὸν Ἀλβέρτο καὶ ὁ λαμπτήρας φώτισε διαδοχικὰ τὸ τζάκι, τὸ γραφεῖο, τὴν πανοπλία, ὅπου ἔλαμπαν δυὸ ἐγχειρίδια διασταυρωμένα, καὶ τὸ πορτραῖτο τῆς Κλάρας Φοντάνζ, κοιτὰ στὴν ὑπὸ μεγέθυνσιν φωτογραφία τῆς.

— Ἀναρωτιέμαι, εἶπεν ὁ Νεϋράκ, πῶς αὐτὴ ἦ νέα κόρη...

Μὰ δὲν τελείωσε. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ παρκέτο ἔτριξε ἀπὸ πάνω τους κι' ἀκούστηκε ἕνας κρότος. Σχημάτισαν τὴν ἐντύπωσιν πῶς κάτι εἶχε πέσει...

Ὁ ἀστυνομικὸς ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ ξαναγύρισαν στὸ γραφεῖο. Τὸ παράθυρο εἶχε μείνει διά-

πλατα ἀνοιγμένο.

Ἀφογκράστηκαν. Μὰ δὲν ἀκούστηκε κανένας ἄλλος θόρυβος.

— Ἀσφαλῶς, δὲν εἴμαστε μόνοι ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

— Ἴσως. Μὰ τότε τί μυστήριον εἶνε αὐτό;... Ἄν ὁ Συρζέρ ἦταν ἀπάνω, θὰ τὸν εἶχαμε δῆ κιόλας... Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τίποτε δὲν μᾶς ἀποδεικνύει πῶς ζῆ μόνος.

— Νομίζετε... Θὰ τὸ ἤξεραν οἱ γείτονες.

— Κι' ἂν δὲν τὸ ξέρουν;... Ὑποθέστε ὅτι τὸ πρόσωπο πού εἶνε μαζὺ του δὲν ἔχει θγῆ ποτὲ ἔξω... Αὐτὸ θὰ ἔφτανε μόνον γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀγριότητά του καὶ τὴν ὑπόδοχὴ πού κάνει σὲ ὅσους ἔρχονται νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν. Μὰ τώρα, περισσότερο ἀπὸ ποτὲ, θέλω νὰ μάθω...

— Θὰ ριψοκινδυνεύσετε ν' ἀνεβῆτε ἐπάνω;

— Πρέπει... Ἐκτὸς ἂν αὐτὸς πού ἦταν ἐπάνω, κατεβαίνει κιόλας πρὸς ἐμᾶς... Ἀκούστε...

Τὸ ἴδιο τρίξιμο πού εἶχε ἀκουστῆ προηγουμένως ἐπανελήθη τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μὰ πιὸ κοντὰ τους αὐτὴ τὴ φορά. Ἐπειτα στὴ σιωπὴ πού τοὺς ἔσφιγγε τὴν καρδιά, ἀκούστηκε τὸ φοβισμένο καὶ ἄγριο συγχρόνως νιαούρισμα ἑνὸς γάτου.

— Αὐτὸς ὁ γάτος ἔκανε τὴ φασαρία καὶ μᾶς ἀνησύχησε τόσο, εἶπεν ὁ Νεϋράκ. Θὰ πήδηξε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ κυρίου του. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ἡ κάμαρη τοῦ Συρζέρ θρῖσκεται πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ σαλόνι.

Κι' ὁ ἀστυνομικὸς προχώρησε πρὸς τὸν ἀντιθάλαμο, χωρὶς φῶς, ψαχουλεύτῃ, μὲ τὸ περιστροφὸ του στὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸν λαμπτήρα του στὸ ἄλλο.

Ὁ γάτος, μὲσ' στὸ σκοτάδι, θὰ τοὺς ἔβλεπε. Τὰ νιαουρίσματα του ἀπομακρυνόντουσαν τώρα.

Ὁ Νεϋράκ ἀναψε φῶς. Ἦσαν μόνοι καὶ σχημάτισε τώρα τὴν ἀπόλυτο πεποίθησιν πῶς ὁ Συρζέρ εἶχε θγῆ ἔξω.

Ἐπειτα σκέφθηκε: «Ὁ γάτος θγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρή του, ἄρα ἡ πόρτα τῆς εἶνε ἀνοικτὴ...»

Γυρίζοντας ἔπειτα πρὸς τὸν Ἀλβέρτο τοῦ εἶπε:

— Μείνετε ἐδῶ, καὶ ἂν μοῦ συμβῆ τίποτε, φευγάτε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου, χωρὶς ν' ἀνησυχῆσετε γιὰ μένα. Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μοῦ προσφέρετε καμμιά βοήθεια.

Ὁ Ἀλβέρτος, ὅταν σὲ λίγο εἶδε τὸν σύντροφό του ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ νὰ ἐξαφανίζεται, ὅταν εἶδε πῶς εἶχε μείνει μόνος, ἄρχισε νὰ μετανοῇ γιὰ τὸ δὲν τὸν ἀκολούθησε.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Νεϋράκ προχώρησε στὸ διάδρομο τοῦ ἐπάνω πατώματος, ἀφήνοντας δεξιὰ του κι' ἀριστερὰ του δυὸ πόρτες κλειστὰς. Αὐτὴ πού τὸν ἐνδιέφερε ἦταν ἡ μισανοικτὴ πόρτα πού θρῖσκόταν στὴν ἄκρη σχεδὸν τὸν διαδρόμου.

Ὁ γάτος ἐξακολουθοῦσε νὰ νιαουρίζῃ στὴν κάμαρη αὐτῆ, στὴν ὁποία εἶχε ξαναγυρίσει.

Ὁ Νεϋράκ πλησίασε καὶ, δίνοντας μιὰ κλωτσιὰ πρὸς τὴν πόρτα τὴν ἔκλεισε διάπλατα. Ἐπειτα, προτείνοντας τὸ χέρι του, μὲ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε τὸν λαμπτήρα, φώτισε τὸ δωμάτιο.

Δὲν ἔβλεπε ἀκόμα παρὰ τὸν τοῖχο πού θρῖσκόταν ἀπέναντί του. Τότε, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ περισσότερο, παραμέρισε λίγο καὶ κύτταξε καλύτερα. Μὰ κανεὶς δὲν φαινότανε μέσα. Κι' ὅμως, ἀπόμεινε ἔξαφνα κατάπληκτος μπροστὰ σὲ κάτι πού εἶδε...

Ἐπειτα, σκεπτόμενος ὅτι ὁ σύντροφός του κάτω θὰ ἦταν ἀνήσυχος, γύρισε ὡς τὸ κεφαλόσκαλο καὶ τὸν φώναξε.

Ὁ Ἀλβέρτος ἀνέβηκε γρήγορα κι' ἀμέσως τὸν ρώτησε:

— Κανεὶς;

— Ναί, κανεὶς μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Συρζέρ. Θὰ δῶ τώρα καὶ τὰ ἄλλα δωμάτια.

Κι' ἀμέσως χωρὶς δισταγμὸ ἀνοίξε τις πόρτες τριῶν ἄλλων δωματίων. Μὰ οὔτε καὶ σ' αὐτὰ ὑπῆρχε κανεὶς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Νεϋράκ, κρατώντας τὸ περιστροφὸ του, μῆκε μέσα.